

Sygn. akt V Ko 265/16

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Łodzi V Wydział Karny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SO Krystyna Pisarska (sprawozdawca)

Sędziowie: SO Wojciech Cerski

SO Andrzej Rembowski

Protokolant sekr. sąd. Dorota Lerka

przy udziale Prokuratora Beaty Moczydło-Wiśniewskiej

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko **M. W. (1), synowi R. i Z. z domu (...) urodzonemu (...) w C.**

skazanemu za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

wniosku obrońcy

w przedmiocie wznowienia postępowania w sprawie Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi sygn. akt IV K 40/14

na podstawie art. 547 § 1 k.p.k., art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 639 k.p.k. oraz § 2, § 4 ust. 1, § 17 ust. 4 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 listopada 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1801)

postanawia

1. oddalić wnioski o wznowienie postępowania;
2. pozostawić bez rozpoznania uzupełnienie wniosku o wznowienie postępowania;
3. zasądzić od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi na rzecz adwokata Ł. K. kwotę 442, 80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu o wznowienie postępowania;
4. zwolnić skazanego od kosztów sądowych w sprawie.

UZASADNIENIE

M. W. (1) prawomocnym wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia 05 lutego 2014 r. w sprawie o sygn. akt IV K 40/14 został skazany za przestępstwo wyczerpujące dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby. Nadto zobowiązano skazanego do naprawienia w terminie 2 lat od uprawomocnienia się wyroku do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz Spółdzielni (...) z siedzibą w Ł. kwoty (...)zł. Wykonanie kary pozbawienia wolności zostało zarządzone prawomocnym postanowieniem z dnia 19 lipca 2016 r. (k. 250, k. 337 – k. 338).

W dniu 09.06.2016 r. do Sądu Okręgowego w Łodzi wpłynął wniosek obrońcy skazanego M. W. o wznowienie postępowania we wskazanej powyżej sprawie, który został uzupełniony pismem z dnia 15 listopada 2016 r. Jako podstawę wznowienia wskazano we wniosku art. 540 § 1 pkt 2 lit. a) k.p.k., przy czym nie wskazano żadnych nowych dowodów mających uzasadniać powoływanie się na nią. Wnioskodawca bazuje bowiem wyłącznie na materiale dowodowym zawartym w aktach sprawy IV K 40/14, na których również oparty został wyrok zaoczny wydany w tej sprawie w dniu 5 lutego 2014 r.

W uzupełnieniu wniosku o wznowienie obrońca jako podstawę wznowienia wskazał art. 540b § 1 k.p.k.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Wniosek w przedmiocie wznowienia postępowania w sprawie VI K 413/04 należało w całości oddalić, gdyż nie zostały wykazane okoliczności uzasadniające jego słuszność i merytoryczną zasadność, a wskazane w art. 540 § 1 pkt 2 lit. a) k.p.k., natomiast w zakresie podstawy do wznowienia wskazanej w art. 540b § 1 k.p.k. wniosek został złożony po upływie terminu zawitego do jego złożenia.

Zgodnie ze stanowiskiem prezentowanym w judykaturze Sądu Najwyższego oraz doktrynie, nowe fakty lub dowody stanowią podstawę wznowienia postępowania, gdy uzasadniają wysokie prawdopodobieństwo uniewinnienia skazanego po wznowieniu postępowania sądowego albo skazania za przestępstwo zagrożone karą łagodniejszą niż to, za które go skazano. Innymi słowy, chodzi o to, aby nowe fakty lub dowody wskazywały na poważne prawdopodobieństwo błędności prawomocnego wyroku skazującego (por. OSN KW 1996, z. 1–2, poz.9; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19.10.2016 r., IV KO 55/16, Legalis, www.sn.pl, Numer 1511767).

Zauważyć również należy, że samo przez się kwestionowanie ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie sądowe, to jest podważanie tychże ustaleń bez wskazania na nowe fakty lub dowody, nie może być uznane za podstawę wznowienia postępowania.

Z tego rodzaju sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Obrońca we wniosku podstawowym nie wskazuje żadnych nowych faktów ani dowodów, które miałyby zaistnieć po wydaniu wyroku w dniu 5 lutego 2014 r. Tymi nowymi dowodami zdaniem obrońcy, który opiera się całkowicie na stanowisku samego skazanego M. W. (1), mają być dokumenty znajdujące się na kartach 6 do 11 akt sprawy o wznowienie postępowania. Tymczasem z akt sprawy IV K 40/14 wynika, że dokumenty te stanowiły materiał dowodowy w tej sprawie – k. 29 do k. 33 oraz k. 41 do k. 47 i na nich również Sąd Rejonowy oparł wyrok zaoczny wydany w dniu 5 lutego 2014 r. (por. k. 71 – zaliczenie dokumentów w poczet materiału dowodowego). Podkreślić należy, że na temat tych dokumentów wypowiadał się skazany w swoich wyjaśnieniach złożonych w sprawie IV K 40/14 w dniu (...). (k. 39 – k. 40 – protokół przesłuchania podejrzanego) oraz świadek S. D. – Prezes (...) (...) w Ł., podczas przesłuchania w dniu (...). (k. 27 – k. 28 – protokół przesłuchania świadka) i w rozmowie telefonicznej podczas przesłuchania podejrzanego (k. 40). Zatem dokumenty te nie stanowią nowych dowodów, a wniosek wprost opiera się na odmiennej ocenie dowodów zgromadzonych i ocenionych w sprawie przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w chwili wyrokowania. Co więcej, ani z tych dowodów, ani z treści wniosku o wznowienie postępowania nie wynika, że M. W. (1) nie popełnił czynu, za który został prawomocnie skazany albo że czyn ten nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze.

Odnosząc się do przesłanki wznowienia postępowania wskazanej przez obrońcę w uzupełnieniu wniosku, a mianowicie określonej w art. 540b § 1 k.p.k. należy w pierwszej kolejności zauważyć, iż przepis ten stanowi, że postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem można wznowić na wniosek oskarżonego, złożony w terminie zawitym miesiąca od dnia, w którym dowiedział się o zapadłym wobec niego orzeczeniu.

Z akt sprawy IV K 40/14 wynika, że skazany M. W. (1) o zapadłym wobec niego wyroku zaocznym w tej sprawie dowiedział się - według jego oświadczenia - pod koniec 2015 r. (k. 190v. – wniosek), zaś z innego pisma skazanego wynika, że o wyroku z dnia 5 lutego 2014 roku wiedział już dużo wcześniej, bo w lipcu 2015 roku (k. 111 – pismo skazanego z dnia 26 lipca 2015 roku). Zatem skoro wniosek o wznowienie postępowania został złożony przez obrońcę

dopiero w czerwcu 2016 r., a przez samego skazanego wniosek o wznowienie został złożony w lutym 2016 r., zaś uzupełnienie wniosku o wznowienie postępowania zostało złożone w listopadzie 2016 r., to ewidentnie termin zawity o jakim mowa w art. 540b § 1 k.p.k. zachowany nie został.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku obrońcy i dlatego orzekł jak w pkt 1 postanowienia, zaś w zakresie uzupełnienia wniosku o wznowienie postępowania należało pozostawić go bez rozpoznania z uwagi na złożenie go po terminie.

O kosztach udziału obrońcy z urzędu skazanego w niniejszym postępowaniu orzeczono jak w pkt. 2, na podstawie przepisów Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 listopada 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1801) uwzględniając nakład pracy obrońcy oraz należny podatek VAT.

O kosztach sądowych w sprawie orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 639 k.p.k. zwalniając skazanego od ich ponoszenia z uwagi na jego sytuację rodzinną i materialną.